

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **I. B.**, zastoupené Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2009, č. j. 4 Cad 9/2009 - 27,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2008, č. X, zamítla žalovaná žádost žalobkyně o plný invalidní důchod. Žalovaná vycházela z posudku Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 12. 2008, podle kterého žalobkyně nebyla plně invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), nýbrž částečně invalidní podle § 44 odst. 1 tohoto zákona. Pražská správa sociálního zabezpečení dospěla k závěru, že celková míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně činí v důsledku jejího dlouhodobého nepříznivého

zdravotního stavu 35 % a nedosahuje tedy výše 66 %, kterou zákon o důchodovém pojištění stanoví pro závěr o plné invaliditě pojištěnce.

Žalobkyně podala žalobu o přezkoumání rozhodnutí žalované k Městskému soudu v Praze. Nesouhlasila se závěry posudkového lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení a nadále trvala na své žádosti o plný invalidní důchod. Městský soud požádal o vypracování odborného lékařského posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV“). PK MPSV zhodnotila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně podle kapitoly XV oddíl F pol. 2 písm. b) přílohy 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, na 25 %. Za rozhodující příčinu pak PK MPSV považovala funkční postižení celé páteře s opakovanými subjektivními obtížemi. Vzhledem k dalším postižením zdravotního stavu (artróza nosných kloubů, inkontinence, průduškové astma) zvýšila PK MPSV podle § 6 odst. 4 vyhlášky tuto míru poklesu soustavné výdělečné činnosti o 10 procentních bodů, tedy na celkovou hodnotu 35 %. Během ústního jednání před městským soudem (dne 26. 6. 2009) žalobkyně uvedla, že dne 30. 4. 2009 se jí přihodil pád ze schodů, následkem kterého byla hospitalizována a prodělala operaci levé končetiny. Po hospitalizaci začala pociťovat další obtíže.

Městský soud vychází z posudku PK MPSV a na základě ústního jednání před městským soudem ze dne 23. 6. 2009 žalobu zamítl. Konstatoval, že nemá pochybnosti o správnosti závěru PK MPSV, neboť tento vychází ze zdravotního stavu žalobkyně doloženého výsledky funkčních vyšetření a přihlíží ke schopnosti žalobkyně vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem s přihlédnutím k jí dříve vykonávaným činnostem. Městský soud rovněž poznamenal, že není možno přihlídnout k lékařským nálezům týkajícím se zdravotního stavu žalobkyně poté, co upadla ze schodů v dubnu 2009, neboť v tomto soudním řízení bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2008.

Uvedený rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Stěžovatelka namítá, že PK MPSV i žalovaná nesprávně posoudily její zdravotní stav a důsledkem toho nesprávně určily míru poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Zdravotní stav stěžovatelky jí neumožňuje vykonávat činnosti, které PK MPSV ve svém posudku zmiňuje jakožto práce pro stěžovatelku vhodné. Dále stěžovatelka ve své kasační stížnosti upozornila na některé své zdravotní obtíže a zdůraznila, že v roce 2002 prodělala cévní mozkovou příhodu, která ji od té doby postihuje přibližně čtyřikrát ročně a po které se intenzita některých jejích zdravotních problémů ještě zvýšila. Stěžovatelka připomněla rovněž úraz ze dne 30. 4. 2009, v jehož důsledku trpí omezenou pohyblivostí. Z těchto důvodů má stěžovatelka za to, že splňuje podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že členkou posudkové komise byla kromě posudkového lékaře - předsedkyně komise i odborná lékařka z oboru neurologie. Při posuzování vycházela PK MPSV ze spisové dokumentace Pražské správy sociálního zabezpečení, zdravotní dokumentace praktické lékařky stěžovatelky MUDr. A.

K., z lékařských nálezů přiložených k žalobě (3 nálezy z oboru neurologie a dále nález revmatologický, alergologický, endokrinologický a kardiologický). Stěžovatelka se zúčastnila jednání posudkové komise, na kterém byla vyšetřena odbornou neuroložkou - lékařkou posudkové komise. Na základě předložené zdravotnické dokumentace a přeshetření zdravotního stavu stěžovatelky dospěla PK MPSV k diagnostickému závěru, že se u stěžovatelky jednalo o stabilizovaný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou bylo funkční postižení celé páteře s opakovanými subjektivními obtížemi, které mají podklad v slabosti svalového korzetu, svalové dysbalanci a rentgenologicky prokázaných degenerativních změnách. Na tomto základě určila komise míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky na 35 % a shodla se tak se závěrem obsaženým v rozhodnutí žalované, a to pokud jde o určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky i stanovení míry poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Posudková komise též v posudku stanovila pracovní omezení, které stěžovatelka měla v době rozhodnutí žalované. Konkrétně uvedla, že stěžovatelka nebyla schopna těžké fyzické práce, práce ve vynucených polohách, v nepříznivých klimatických podmínkách, s dlouhodobou chůzí, ve stresujícím prostředí, noční směny a manipulace s těžkými břemeny. Komise dospěla k závěru, že je stěžovatelka schopna lehčí fyzické práce. Závěrem PK MPSV konstatovala, že stěžovatelka nebyla ke dni rozhodnutí žalované plně invalidní, nýbrž pouze částečně invalidní.

Poté, co Nejvyšší správní soud uzavřel, že kasační stížnost splňuje veškeré formální požadavky na ni kladené soudním řádem správním, přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti v rozsahu kasačních důvodů stěžovatelkou uplatněných [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002, soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel vypořádat s tvrzením stěžovatelky, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný [tedy důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatelka tento důvod ve své kasační stížnosti označila, aniž by blíže rozvedla, v čem nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje. Ze strany stěžovatelky se tak jedná o námitku ryze formální, bez věcného obsahu, přičemž takovou námitku nelze považovat za důvod kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, dostupné na www.nssoud.cz).

K dalším námitkám stěžovatelky, že žalovaná i PK MPSV nesprávně posoudily její zdravotní stav a v důsledku toho i nesprávně určily míru poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se podobnými případy ve své rozhodovací činnosti již dříve zabýval (srov. např. rozsudky ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 59/2009 - 64, a ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že invalidní důchod je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Rozhodnutí žalované stejně jako rozhodnutí soudu o přiznání plného či částečného invalidního důchodu se pak opírá především o odborné lékařské posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žadatele. V řízení před žalovanou toto posouzení provádí okresní správa sociálního zabezpečení (podle § 6 odst. 4 písm. a/ ve spojení s § 8 odst. 1 písm. a/ zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). V řízení soudním je pak toto posouzení zákonem (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.) svěřeno

Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

Lékaři, kteří jsou podle § 8 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. povoláni plnit úkoly okresní správy sociálního zabezpečení a posudkové komise jsou oprávněni nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu, ale i k posouzení dochované pracovní schopnosti pojištěnců a poklesu jejich schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudky vzešlé z jejich činnosti pak zpravidla bývají stěžejním podkladem rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu, a to jak v řízení před žalovanou, tak v řízení soudním, a musí vyhovovat požadavku celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti.

Pokud jde o posudek PK MPSV, spočívá požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky v tom, zda a do jaké míry se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především. Takový posudek pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 s. ř. s. a posuzuje, zda uvedené požadavky splňuje.

Ve zde posuzované věci městský soud konstatoval, že posudek PK MPSV vychází ze zdravotního stavu stěžovatelky doloženého výsledky funkčních vyšetření a přihlíží ke schopnosti stěžovatelky vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem s přihlédnutím k jí dříve vykonávaným činnostem, a že tak nemá pochybnosti o jeho správnosti.

Nejvyšší správní soud se se závěrem městského soudu ztotožňuje, má za to, že posudek PK MPSV splňuje všechny výše zmíněné požadavky na něj kladené. Z posudku vyplývá, že posudková komise vycházela nejen z revmatologického nálezu MUDr. P. ze dne 20. 11. 2008, který stěžovatelka přiložila k žalobě, nýbrž i z dalších nálezů – nálezu lékařky PK MPSV z oboru neurologie ze dne 23. 3. 2009, nálezu praktické lékařky stěžovatelky ze dne 20. 10. 2008, neurologických nálezů ze dne 7. 8. 2008, 7. 10. 2008 a ze dne 22. 10. 2008, z alergologického nálezu ze dne 15. 7. 2008, endokrinologického nálezu ze dne 8. 7. 2008 a 14. 7. 2008, kardiologického nálezu ze dne 4. 11. 2008 a interního nálezu ze dne 21. 11. 2008. Posudková komise vzala rovněž v potaz laboratorní vyšetření stěžovatelky ze dne 16. 4. 2008. V posudkovém závěru pak posudková komise tyto nálezy zhodnotila a stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky. Způsob, jakým tak učinila, přitom Nejvyšší správní soud shledává srozumitelným a přesvědčivým, a to i vzhledem ke skutečnosti, že ke stejnému závěru ohledně zdravotního stavu stěžovatelky i míry poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti dospěla rovněž Pražská správa sociálního zabezpečení. Městský soud tak neměl důvod rozhodnutí žalované rušit a věc jí vracet k dalšímu řízení.

Pokud stěžovatelka namítala, že se léčí s více chorobami, a to především na neurologii, alergologii, urologii a kardiologii, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že

posudková komise vycházela z lékařských nálezů pocházejících téměř ze všech stěžovatelkou uváděných oblastí. Pokud jde o urologické potíže, vycházela posudková komise z anamnézy, podle které v roce 2003 urolog potíže stěžovatelky tohoto druhu potvrdil.

Nejvyšší správní soud rovněž posuzoval námitku stěžovatelky, že není schopna vykonávat práce, které PK MPSV uvádí ve svém posudku jakožto práce pro stěžovatelku vhodné. Konkrétní důvod tohoto svého nesouhlasu uvedla stěžovatelka pouze jeden, a to skutečnost, že při chůzi používá hůl. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud poukazuje na závěr posudku PK MPSV, v němž posudková komise mimo jiné vyloučila pracovní zařazení stěžovatelky spojené s dlouhodobou chůzí, manipulací s těžkými břemeny a uvedla, že stěžovatelka není schopna těžké fyzické práce a práce ve vynucených polohách. K tomuto závěru dospěla posudková komise na základě zhodnocení již shora citovaných neurologických nálezů a závěrů praktické lékařky stěžovatelky. Posudková komise se tedy namítaným omezením stěžovatelky zabývala a vyvodila z něj příslušné důsledky v oblasti jejího pracovního zařazení. Městský soud pak správně uzavřel, že posudek přihlíží i ke schopnosti stěžovatelky vykonávat práce odpovídající jejím zachovaným (mimo jiné) tělesným schopnostem s přihlédnutím k jí dříve vykonávaným činnostem.

Na závěr Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozsudek městského soudu, který přezkoumával rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2008. Pokud tedy stěžovatelka ve své kasační stížnosti uvádí, že v srpnu roku 2009 prodělala opětovně mozkovou příhodu, v souvislosti se kterou se její zdravotní stav ještě zhoršil, nemůže Nejvyšší správní soud k těmto událostem přihlédnout. Ostatně sama stěžovatelka ve své kasační stížnosti připouští, že si je této skutečnosti vědoma.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí nezákonností podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ani ve správním řízení nedošlo k žádným vadám podle § 103 odst. 1) písm. d) s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbyvá než kasační stížnost stěžovatelky zamítnout.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Právo na náhradu nákladů řízení však nemá ani žalovaná, neboť podle § 60 odst. 2 s. ř. s. je přiznání nákladů řízení orgánu ve věcech důchodového pojištění vyloučeno.

Městský soud svým usnesením ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 Cad 9/2009 - 44, ustanovil Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátku, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, zástupkyní stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) této vyhlášky a jeden úkon právní služby ve smyslu písm. d) citovaného ustanovení. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu 500 Kč. Zástupkyni stěžovatelky náleží také náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve

výši 3 x 300 Kč za tři úkony právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatelky částku 2400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu